

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 5. září 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Podle čís. 11 § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že soud neprávem vyměřil trest podle § 82, 2. věty tr. zák. a překročil tím své trestní právo, pokládaje omylem za »zbraň« ve smyslu tohoto zákonného ustanovení kolo sloužící k jízdě, nikoliv k útoku, a nedbaje obhajoby obžalovaného, že vzal do ruky jízdní kolo, by jel domů, nikoliv by se jím bránil strážníkovi, nebo ho ohrožoval. Než zmateční stížnost nedrží se především obsahu rozsudku, tvrdíc, že obžalovaný nepoužil kola k útoku proti strážníkovi úmyslně, poněvadž rozsudek zjišťuje opak, totiž že úmyslně a vědomě ohrožoval strážníka kolem, později i tímto kolem pohružku proti strážníkovi provedl. Poněvadž se i kolo, bez ohledu na jeho normální účel a užívání, hodí stejně k útoku i k obraně proti člověku a jest způsobilé ohroziti jeho tělesnou bezpečnost, a ježto § 82 tr. zák. nemá na mysli jen zbraně smrtící nebo zbraně v technickém slova smyslu, jest kolo zbraní ve smyslu tohoto zákonného ustanovení, již jest každý předmět, jenž je způsobilý sesílití útok proti vrchnostenské osobě a ohroziti její tělesnou bezpečnost. Jest proto ve zjištěném jednání obžalovaného spatřovati odpor se zbraní ve smyslu § 82 tr. zák., odůvodňující použití vyšší trestní sazby.

Čís. 3898.

Padělání legitimačního listu, opravňujícího sbíratí papíry, hadry, kosti a staré železo.

Byla-li veřejná listina padělána nebo zfalšována v úmyslu někoho poškoditi (stát na právu dozoru) a je-li tu zároveň i možnost způsobiti škodu, jde o podvod podle § 199 d) tr. zák.; přestupek § 320 f) tr. zák. přichází v úvahu jen, není-li tu ani onen úmysl ani tato možnost.

(Rozh. ze dne 13. června 1930, Zm I 834/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 26. září 1929, pokud jím byla obžalovaná, byvši obžalována pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., uznána vinnou jen přestupkem podle § 320 f) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovanou vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., jehož se dopustila tím, že legitimační list čís. 49.108/P běž. č. 20, vydaný okresní správou politickou v Mostě dne 21. července 1927, tedy veřejnou listinu tím způsobem padělala, že si platnost tohoto listu při-

psáním letopočtu »1929« sama prodloužila a tuto veřejnou listinu takto padělanou dne 3. května 1929 v L. při kontrole, provedené četnickým strážmistrem Jaroslavem B-em, tomuto předložila v úmyslu, by tím prokázala oprávnění ke sbírání hadrů, kostí a starého železa.

D ů v o d y:

Jednání, zakládající podle názoru soudu první stolice skutkovou podstatu pouhého přestupku podle § 320 f) tr. zák., spočívalo podle rozsudkového zjištění v tom, že obžalovaná připsáním letopočtu »1929« padělala legitimační list ze dne 21. července 1927, vydaný okresní politickou správou v Mostě, jímž jí bylo na dobu jednoho roku, t. j. až do 21. července 1928 uděleno povolení ke sbírání papírů, hadrů, kostí a starého železa, a že se takto padělanou veřejnou listinou legitimovala četnickému strážmistru Jaroslavu B-ovi. V rozsudkových důvodech se výslovně zjišťuje, že obžalovaná padělala řečenou veřejnou listinu, by se mělo za to, že jí bylo oprávnění úředně uděleno ještě i na další dobu po 21. červenci 1928; soud shledal v zjištěném jednání skutkovou podstatu pouhého přestupku podle § 320 f) tr. zák. proto, že podle jeho názoru obžalovaná chtěla oklamati úřady jen za tím účelem, by se mohla sbíráním oněch věcí živiti ještě o nějakou dobu dále, než jí bylo úředně povoleno, nemohl tudíž vzítí za prokázáno, že měla zlý úmysl ve smyslu § 197 tr. zák., t. j. úmysl poškoditi někoho na majetku nebo na jiných právech, k čemuž prý nestačí pouhý úmysl oklamati paděláním veřejné listiny dozorcí úřady a zkrátiti je v právu dozoru, ana takový úmysl předpokládá podle názoru soudu i skutková podstata přestupku podle § 320 f) tr. zák. Podle rozsudkových důvodů nebyla výsledky průvodního řízení prokázána ani možnost poškození, již má na zřeteli § 197 tr. zák. Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čí. 10 § 281 tr. ř., namítá, že rozsudkem zjištěné jednání obžalované bylo nesprávným výkladem zákona podřaděno zákonnému ustanovení § 320 f) tr. zák., které se na ně nehodí, ano jednání to zakládá objektivní i subjektivní skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. Oběma skutkovým podstatám, o něž jde v souzeném případě, je společným pachatelův úmysl oklamati paděláním nebo zfalšováním veřejné listiny jakož i jejím použitím osobu třetí. Byla-li však veřejná listina padělána nebo zfalšována v úmyslu někoho poškoditi a je-li tu zároveň i možnost způsobiti škodu, spadá čin pod předpis §§ 197, 199 d) tr. zák., takže přestupek podle § 320 f) tr. zák. přichází v úvahu jen, není-li tu ani pachatelův úmysl ani možnost způsobiti škodu. Jako možný předmět podvodu je v § 197 tr. zák. uveden kromě obcí a jiných osob výslovně i stát, který může býti podle úmyslu pachatelova podvodným jednáním poškozen nejen na svém majetku, nýbrž i na jiných právech, najmě i na právu dozoru, ač ovšem jen potud, pokud má býti podvodným jednáním poškozen sám účel, který stát sleduje výkonem onoho práva dozorcího. Dospívá-li rozsudek k závěru, že obžalovaná chtěla svým jednáním oklamati do-

zorčí úřady jen za tím účelem, by se mohla sbíráním oněch věcí živiti ještě nějakou dobu déle, než jí bylo úředně povoleno, zjišťuje tím zároveň, že úmyslem obžalované bylo poškoditi i účel, který stát sleduje zavedením oněch legitimačních listů a který spočívá při nejmenším v tom, by se sbíráním oněch věcí nezabývaly osoby, jimž k tomu úřední povolení uděleno nebylo. Jako právně mylný jest tudíž označiti především rozsudkový závěr, podle něhož k úmyslu § 197 tr. zák., t. j. k úmyslu poškoditi někoho na majetku nebo na jiných právech, nestačí pachatelův úmysl zkrátiti paděláním veřejné listiny dozorčí úřady v právu dozoru, i názor, tamtéž vyslovený, že takový úmysl předpokládá i skutková podstata přestupku podle § 320 f) tr. zák. Netřeba než znovu zdůrazniti, že v tom se právě liší od sebe skutkové podstaty zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. a přestupku podle § 320 f) tr. zák., že ona předpokládá, tato naproti tomu vylučuje pachatelův úmysl, by byla jinému způsobena škoda na jeho majetku nebo na jiných právech, takže jednání obžalované, která podle onoho nepřímého zjištění rozsudkového předsevzala trestné činy v úmyslu, by jimi byly dozorčí úřady nejen oklamány, nýbrž i zkráceny v právu dozoru, bylo správně podřaditi objektivní i subjektivní skutkové podstatě zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., neboť z posavadních úvah je zjevnou zároveň i neudržitelnost rozsudkového závěru, podle něhož nebyla prý výsledky průvodního řízení prokázána ani možnost poškození, již má na zřeteli § 197 tr. zák.

Čís. 3899.

Okolnost, že pachatel měl možnost kdykoliv škodu nahraditi, může po případě vyloučiti zlý úmysl ohledně zadržení, nikoliv ohledně přivlastnění, při němž stačí ke skutkové podstatě zpronevěry pachatelovo vědomí, že porušuje disposicí s věcí za určitým účelem mu svěřenou důvěru svěřitelovu.

Není třeba přihlížeti k pochybnostem ohledně »zadržení«, je-li nepochybným »přivlastnění« a naopak.

(Rozh. ze dne 13. června 1930, Zm II 365/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 9. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák. a přestupkem podle § 320 f) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák., ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.